

James
Patterson

VADÍ, NEVADÍ

Copyright © 2015 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-891-1

Pro Dr. Susan Bouwareovou a Gail Pondovou

prolog

ZVYK
JE ŽELEZNÁ KOŠILE

Jedna

Každé ráno sedm dní v týdnu se doktor Stephen Hellerman přesně ve čtvrt na šest vynořil ze svého skromného cihlového domu v koloniálním slohu, stojícím v idylickém městečku Silver Spring v Marylandu, a uběhl deset kilometrů. Přesněji řečeno devět kilometrů a devět set osmdesát metrů.

Bez ohledu na roční období, jestli byl právě letní čas nebo ne, ještě panovala tma, nebo se právě rozednívalo, když si protahoval lýtkové svaly o vysoký dub stínící většinu přední zahrady, tento uznávaný neurolog v nemocnici Mercy v neďalekém Langley málokdy při běhu zahlédl jinou lidskou bytost.

Přesně tak to chtěl.

Přestože se nikdy neoženil, na schůzky chodil jen zřídka a s přáteli se scházel ještě řidčeji, nedalo se říct, že ten osmačtyřicetiletý doktor by neměl rád lidi; prostě mu víc vyhovovala samota. Být sám znamenalo neocitnout se v pokušení podělit se s někým o svá tajemství. A doktor Stephen Hellerman měl tajemství spoustu.

A teď k nim přibýlo jedno zbrusu nové. *Opravdu parádní.*

Jako obvykle zabočil ze své příjezdové cesty doleva, zamířil na sever po Knoll Street a pak doprava do Bishop Lane, která se mírně stáčela, než se napojila na přímou Route 9, vedoucí podél městské vodní nádrže. Odtamtud už nebylo vidět nic než voda nalevo, hustý les napravo a omšelý šedý asfalt pod podrážkami jeho tenisek značky Nike Flyknit Racer.

Hellermanovi se líbil zvuk, který boty vydávaly při běhu, rytmické pleskání odměřující jeho kroky jako metronom. A ještě víc se mu zamlouvala skutečnost, že se může soustředit jen na ten zvuk a vytěsnit všechno ostatní. V tom spočívala skutečná krása jeho ranního běhu – dokonale mu pročistil mysl.

Tohle ráno se něčím lišilo a Hellerman si to uvědomil ještě dřív, než se mu na čele objevily první kapky potu.

Pleskání nezabíralo.

Jeho nové tajemství – necelých dvanáct hodin staré – se nepodobalo žádnému z těch, která měl zašifrovaná v hlavě tak, aby nebyla nikdy odhalena. Skutečnost, že Hellerman tajně pracuje pro CIA, která mu posílá plat na účet v zámoří, a že se zapojil do lékařského výzkumu, který by žádná zdravotní komise nikdy neschválila, bylo tajemství, které si vybral sám. Jeho rozhodnutí. Dohody, které uzavřel se svým svědomím v rámci machiavelistického kompromisu tak velkého, že by si jím vysloužil vlastní křídlo v síni slávy racionalizace.

Ale jeho nové tajemství? To bylo jiné. Nepatřilo mu.

Nebylo jeho, nemohl si ho nechat.

Ať se snažil sebevíc, pleskání podrážek nestačilo na to, aby mu tu myšlenku vyhnalo z hlavy, třeba jen na hodinu.

Hellerman přesto běžel toho rána dál, stejně jako jindy. Byla to rutina. Zvyk. Devět kilometrů devět set osmdesát metrů, každý den v týdnu. Pokaždé stejná trasa.

Náhle se však zastavil.

Pokud by to neudělal, narazil by do ní.

Dva

Na krajnici Route 9 parkovala bílá dodávka se zvednutou kapotou a řidič se skláněl nad motorem, z něhož syčela pára. Stál k Hellermanovi zády. Neslyšel ho přicházet.

„Sakra!“ zaklel chlap a ucukl rukou. Ať se na motoru dotkl čehokoliv, bylo to moc horké. Jako by mu to pára neříkala dost jasně.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Hellerman.

Muž se otočil, překvapený, že není sám. „Zdravím,“ řekl. „Jo, jsem v pohodě, díky. Ještě kdybych mohl říct to samý o týhle mizerný dodávce.“

„Přehřála se, co?“

„Myslím, že teče hadice chladicího systému. Tahle voda mi snad pomůže dojet na konec trasy,“ odpověděl muž a ukázal na láhev Poland Spring, postavenou na chladiči. Usmál se. „Pokud ovšem nejste automechanik.“

„Ne, jenom obyčejný doktor,“ usmál se Hellerman.

„Opravdu? Jaký obor?“

„Neurolog.“

„Doktor přes mozek, jo? Nikdy jsem se s žádným nesetkal.“ Chlapík nalil trochu vody na zátku chladiče, aby ji ochladil, a pak ji znovu zkusil odšroubovat. „Jmenuju se Eddie,“ řekl.

„Já jsem Stephen.“

Hellerman potřásl Eddiemu rukou a díval se, jak vyprazdňuje láhev do chladiče. Vypadal docela mladě, něco přes třicet. A také zdravě. Jako lékař a fanatický běžec měl Hel-

lerman sklon si takových věcí všímat. Pokaždé, když se s někým setkal poprvé, ho okamžitě zařadil do kolonky „ve formě“ nebo „z formy“. Eddie byl ve formě.

„Jo, to by mělo pomoci,“ řekl Eddie a našrouboval zátku zpátky.

Hellerman mezitím pohlédl na bok bílé dodávky. Nebylo tam žádné logo ani označení, avšak Eddie na sobě měl šedé šortky a košili s krátkým rukávem, stejně jako řidič FedExu nebo UPS.

„Povídal jste, že máte svou trasu,“ řekl Hellerman. „Vy doručujete zásilky, Eddie?“

Eddie se znovu usmál. „Něco takovýho,“ řekl a zabouchl kapotu. „Ale abych mohl doručit, doktore Hellermane, musím nejdřív naložit.“

Hellermanovi se zkroutily prsty v teniskách. Ne snad proto, že Eddiemu neřekl své příjmení, ale šlo o způsob, jakým Eddie tu větu vyslovil – ta věta samotná, sakra – co mu v hlavě spustilo poplašný zvonek.

Abych mohl doručit, musím nejdřív naložit? To může znamenat jenom jedno, pomyslel si Hellerman.

Ta zásilka byl on.

Zvuk, který uslyšel pak, jen potvrdil jeho podezření. Otevřely se posuvné dveře dodávky. Eddie nebyl sám.

Z auta vyskočil muž, který mohl být Eddieho bratr, ne-li jeho klon. Stejný věk, stejně ve formě. Jeden hlavní rozdíl? Pistole, kterou držel.

„Víte,“ řekl ten muž a namířil Hellermanovi na hrud', „jednou z prvních věcí, které se při tréninku naučíte, je nemít žádné zvyky. Nikdy neobědvat ve stejné restauraci, nikdy neběhat každý den po stejné trase. Ale vy vlastně nejste vycvičený agent, že ne, doktore Hellermane? Jste jenom civilní spolupracovník.“ Ukázal na dodávku. „*Nastupte.*“

Zvážit své možnosti trvalo Hellermanovi pouhou vteřinu. Žádné neměl. Aspoň ne takové, které by mu nepřinesly kulku do těla.

Nastoupil tedy do skříňové dodávky bez oken. Nákladový prostor byl prázdný. Teď až na něho. „Kam jedeme?“ zeptal se.

„To záleží na tom, jestli dokážete zachovat tajemství,“ odpověděl muž s pistolí.

Svá slova doplnil hlasitým smíchem, z něhož se okamžitě stal nejprotivnější a nejděsivější zvuk, jaký Hellerman v životě slyšel. I poté, co se dveře zavřely, k němu doléhal hlasitě a zřetelně. Až dokud...

Prásk! Prásk... prásk!

Znělo to jako bouchací kuličky, ale Hellerman dobře věděl, co to bylo. Nepochybně výstřely. Tři.

Co to sakra...?

Tři

Ten se zbraní nebyl jediný, kdo měl zbraň.

Než Hellerman vůbec začal přemýšlet o tom, co se stalo vně dodávky, otevřel Eddie dveře na straně řidiče a rychle se posadil za volant. Svou Berettu M9 zasunul do držáku na kelímky tak ležérně, jako by to bylo velké moka ze Starbucks.

„Teď jste v bezpečí,“ řekl a nastartoval motor, „ale musíme odsud zmizet. Rychle.“

„Kdo jste, Eddie?“ zeptal se Hellerman.

„Nejmenuju se Eddie,“ odpověděl, zařadil rychlost a sešlápl plyn.

Pneumatiky zakvílely, vyhodily šterk z krajnice a Hellerman se zezadu zoufale chytil opěradla spolujezdce. Zatímco sledoval, jak tachometr vylétl na šedesát, osmdesát a na stovku, čekal, že Eddie bude v hovoru pokračovat, ale nedočkal se.

„Dobře, a kdo byl ten s vámi?“ zeptal se Hellerman.

„Chlap, který se vás chystal zabít,“ odpověděl nepravý Eddie. „Jakmile dostane, co chce.“

„A co to je?“

„To mi povězte vy.“

Hellerman kupodivu věděl úplně přesně, co má nepravý Eddie na mysli. Muselo jít o jeho nové tajemství. „*Mluvíme o tom klukovi?*“

„Ano, přesně... o tom klukovi. Kde je? Musíme ho dostat dřív než oni.“

Ručička tachometru už vylezla přes sto deset. Nejvyšší povolená rychlost na Route 9 byla šedesátka.

„Počkejte chvíli,“ řekl Hellerman. Už byl zase naprosto zmatený. „Kdo jsou oni?“

„Ti, kteří vyvinuli sérum. O tom vám ten kluk pověděl, nebo ne? O tom, co objevil. To sérum.“

„Jak to víte?“

Nakonec se mu to nepravý Eddie rozhodl vysvětlit. „Jsem od FBI,“ řekl.

Kdyby Hellerman seděl na sedadle, spadl by z něj. Nemohl uvěřit vlastním uším. „Chcete mi tvrdit, že FBI nastřčila do CIA tajného agenta?“

„Někdo je musí držet na uzdě.“

„Tím, že jednoho z nich zabije?“

„Bylo to buď vy, nebo on, takže slovo, které hledáte, ve skutečnosti zní ‚děkuju‘.“

„Omlouvám se,“ hlesl Hellerman. „Děkuju.“

„Není zač. Ale teď mi musíte pomoci,“ spustil nepravý Eddie. „*Kde je? Nemůžeme ho chránit, když nevíme, kde je.*“

Proti takové logice nemohl Hellerman nic namítat. Konec konců byl živoucím důkazem její správnosti. Pan nepravý Eddie – nebo jak se ten chlap vlastně jmenoval – mu právě zachránil život. Tak vysypal, co věděl, sice že se ten mladík chystá na cesty.

„Víte to jistě?“

„Ano,“ řekl Hellerman.

„A co po vás chtěl, abyste udělal?“

„Rozšířit tu zprávu interně. Dneska dopoledne se mám sejít se zástupcem ředitele.“

Nepravý Eddie, jehož skutečné jméno bylo Gordon, pohlédl na Hellermana ve zpětném zrcátku. „Díky,“ zamumlal a pokývl hlavou. „Cením si toho, že mi říkáte pravdu.“

„Nápodobně,“ odušil Hellerman.

„Jo, když jsme u toho... Musím vám povědět ještě něco.“

„O co jde?“

Gordon strhl volant a sjel na krajnici. Obrátil se na Hellermana a pokrčil rameny. „Když jsem říkal, že dělám pro FBI, tak jsem *lhal*.“

A pak, bez sebemenšího zaváhání, sáhl tam, kde měl být kelímek s kávou, popadl Berettu M9 a střelil Hellermana do hlavy.

Potom obrátil dodávku a jel vyzvednout svého parťáka, kterého ve skutečnosti nezabil.

I to byla lež.

kniha jedna

CO VÍ PRAVDA

Kapitola 1

Být to někdo jiný, jakákoliv jiná žena, mělo by to drtivý dopad na jeho mužnost a jeho sebedůvěra by se rozpadla na prach.

Nebyla to jakákoliv jiná žena. Byla to Claire.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se.

Přímo uprostřed milování dostala záchvat smíchu. A pořádný. Celá postel se třásla.

„Omlouvám se,“ řekla Claire a snažila se přestat. To ji rozesmálo ještě víc. Komicky krčila nos, což ji dělalo ještě hezčí, než byla.

„Sakra, tebe rozesmál sex? Zase dělám všechno špatně,“ zažertoval jsem. Aspoň jsem doufal, že žertuju.

Opřela se lokty o matraci a konečně mi to vysvětlila. „Jenom jsem si vzpomněla, jak jsi...“

„*Opravdu?*“ hlesl jsem. „Na tohle jsi myslela?“

Mezi mnou a Claire existovalo jisté propojení, které nám na základě naší společné minulosti umožňovalo uhodnout, co se ten druhý chystá říct nebo udělat. Aby bylo jasno, tu minulost tvořily dva roky oficiálního chození, následované dvěma lety přátelství (s výhodami), protože naše kariéry uznávaný vztah zásadně komplikovaly.

Překvapivě – nebo možná ne – jsme spolu nikdy nebyli šťastnější.

Claire mě s úsměvem objala. „Dobře víš, že mi to vždycky připadalo milé,“ dodala. „Dokonce rozkošné.“

„A jak víš zase ty, stalo se to před více než třemi lety a jsem si celkem jistý, že jsem byl opilý.“

„Nebyl jsi opilý,“ zavrtěla hlavou.

„Už jsou to rozhodně víc než tři roky. Neměla by na to platit nějaká promlčecí lhůta?“

„Na mužův první pokus mluvit oplzle v posteli? To si nemyslím.“

„Jak víš, že jsem to udělal poprvé?“

Pohlédla na mě s kamennou tváří. „*Chci ti naplácat jako Santovi.*“

Dobře, dostala mě.

„Tak jo,“ přikývl jsem. „Chyba začátečníka. Na svou obranu chci říct, že to bylo těsně před Vánoci.“

„Samozřejmě,“ řekla Claire, „to je taky hlavní pravidlo oplzlostí v posteli. *Být aktuální.*“

„Teď se mi prachšprostě pošklebuješ.“

„Ne, jsem si celkem jistá, že jsem se ti pošklebovala už dřív,“ upřesnila. „Ale abys věděl, chci ti dát druhou šanci.“

„V žádném případě.“

„Proč ne?“

„Mám to stejně jako Charlie Brown s fotbalem. Proto,“ řekl jsem.

„Slibuju, že se tentokrát smát nebudu.“

„To určitě ne, Lucy.“

„Ne, vážně.“ Claire zvedla hlavu z polštáře a jemně mě políbila na spodní ret. „Tak se předvedte, pane Manne.“

Pohlédl jsem na ni a čekal, až řekne, že si dělá legraci. Tím, že mě oslovila příjmením, to někdy naznačila. Teď však ne.

„Zdržuješ to,“ nedala se odbýt.

„Jsem v koncích. V červnu moc svátků není.“

Claire to se mnou hrála jako obvykle. „Příští týden máme Den vlajky,“ připomněla. „Co třeba něco o tvé žerdi?“

„Moc vtípné.“

„I když teď je trochu schlíplá.“

„Podíval jsem se pod pokrývku. „No a čím je to vina?“

Náhle mě popadla a převrátila na záda. Najednou seděla obkročmo na mně a z očí si odhrnovala dlouhé kaštanové vlasy.

„Někdy se toho musí ujmout ženská,“ řekla.

Sklonila se k mému uchu a pošeptala mi žádost, jakou jsem nejspíš nikdy předtím neslyšel. Nemravnou. Vulgární. Obscénní.

Moc se mi líbila.

Než jsem jí stihl předvést, jak moc, oba nás zmrazil hrozný zvuk, který naplnil pokoj.

Teď jsem opravdu nevěřil vlastním uším.

Kapitola 2

Claire se ode mě odpojila, to je asi nejpřesnější termín, a sáhla pro „Stopku“ na nočním stolku. Tak jsem mu přezdíval. Když zazvonil, všechno ostatní ustalo.

„Je mi to líto,“ řekla, než přijala hovor.

„Nápodobně,“ utrousil jsem polohlasně.

Claire měla celkem tři mobily. První, iPhone, pro osobní účely, přátele a příbuzné.

Druhý, BlackBerry, byl služební. Claire S. Parkerová byla reportérka pro celonárodní kauzy v *New York Times*.

Její třetí telefon, stará motorola, byl také pracovní. Až na to, že jeho číslo měla jen velice malá a dobře vybraná skupinka lidí. Její zdroje.

A to byl další důvod, proč se pro ten mobil hodila přezdívka Stopka. Identita zdrojů končila u ní, dál se nedostala. Ani její redaktor, ani šéfredaktor, dokonce ani soudce Reginald McCabe se nikdy nedozvěděli jméno ani jediného jejího zdroje.

Co se týkalo soudce McCabea z oblastního soudu Spojených států, ten zašel tak daleko, že obvinil Claire z pohrdání soudem, když odmítla odhalit totožnost svého zdroje poté, co byla předvolána v případě vraždy, do které byl zapletený americký vojenský atašé při OSN. Vyneslo jí to šestatřicet dní v nápravném zařízení Taconic v Bedford Hills, stát New York. Musím uznat, že jí ta oranžová kombinéza slušela.

„Haló?“ řekla Claire.

Nepsaná pravidla, která platila, když brala tyhle hovory, byla prostá. Pokud jsem byl v jejím bytě v centru, musel

jsem vstát a poskytnout jí soukromí. Byli jsme u mě, tak jsem měl práva domácího. Když potřebovala soukromí, musela odejít z ložnice.

Zůstala však sedět na konci postele. Nahá.

Chvilku poslouchala, starý otlučený vysouvací telefon přitisknutý pěvně k uchu. Pak se hlasem plným překvapení zeptala: „*Počkat, vy jste tady ve městě?*“ Rychle do sebe začala tukat ukazováčkem a palcem a kroutit ve vzduchu zápeřstím. Kdybych byl číšník v restauraci, přinesl bych jí účet. Věděl jsem, co ve skutečnosti chce.

Naklonil jsem se k nočnímu stolku, který jsem měl blíž, a vytáhl zásuvku. Když jsem jí podal propisku, chystal jsem se jí přistřčit nějaký papír. Všiml jsem si, že sáhla po žlutém bloku položeném na vysoké hromádce knih, které jsem se chystal přečíst. Většinou šlo o životopisy, ale našla se mezi nimi i trocha historické fikce.

Zatímco Claire čmárala něco do bloku, zíral jsem na stovky píh na oblinách jejích ramenou. Můj pohled sklouzl po páteři dolů a já se usmál při vzpomínce na Block Island před několika lety. Tehdy jsem jí mazal záda a schválně jsem nechal nenamazaný kousek ve tvaru mých iniciál TM.

„Trevor Mann!“ vykřikla večer, když je postřehla v zrcadle, než vstoupila do sprchy. Uhodila mě pěstí do ramene – silněji, než by se od její křehké postavy čekalo – a propukla v smích. „Mám ochrannou známku!“

Ještě teď, když jsem trochu zamžoural v šeru ložnice, jsem rozeznával většinu písmena T a kousek M. Nebo jsem si to aspoň namlouval.

„Dobře, nikam nechodte,“ řekla Claire do telefonu.

Sakra.

Doufal jsem, že zavěsí, otočí se a řekne: „Tak kde jsme skončili?“ Věděl jsem však, že je to jen zbožné přání. Když se na mě ohlédla přes rameno, bylo mi všechno jasné.

„Musíš odejít?“ zeptal jsem se.

Naklonila se a políbila mě. „Promiň.“

Tatáž nepsaná pravidla mi zakazovala se vyptávat. Když jsem se díval, jak se obléká, a viděl dychtivost v jejích pohybech, nedalo mi to.

„Ty něco máš, vid’?“ řekl jsem. „Něco velkého.“

Přikývla s potouchlým úsměvem.

Hleděl jsem na ni a čekal na něco, na cokoliv, čím by mi naznačila, o co jde. Musel jsem vypadat jako pes sedící pod kuchyňským stolem a tiše čekající na zbytky.

„Já vím,“ hlesla nakonec, „ale musíme mezi sebou zachovat nějaká tajemství.“

Zapnula si poslední knoflíček blůzy, vrátila se k posteli a naposledy mě před odchodem políbila.

„Ráno mi zavolej,“ požádal jsem.

Usmála se. „Slibuju.“

Asi o dvě hodiny později mě s trhnutím probudilo vyzvánění mobilu. Bylo před jednou v noci.

Volala Claiřina starší sestra z Bostonu. Plakala a nedokázala ze sebe dostat souvislé slovo. Ani nemusela. Vlastně jsem to tušil, už když jsem bral telefon. *Mezi mnou a Claire existovalo jisté propojení.*

Stalo se něco strašného.

Kapitola 3

Detektiv Dave Lamont mi pevně potřásl rukou v čekárně okrsku Midtown North ve West Fifty-Fourth Street a odvedl mě nahoru do vyšetřovací místnosti. Ta byla prázdná a tichá, až na barytonové hučení zářivek na stropě.

„Posaďte se,“ vyzval mě a ukázal na skládací kovovou židli před svým stolem. „Dáte si kávu?“

„Ne, díky.“

Popadl hrnek s vybledlým logem New York Giants, který stál na hromádce tlustých spisů. „Hned se vrátím.“

Díval jsem se, jak odchází. Lamont byl vysoký muž, který s věkem přibral, ale stále měl figuru naznačující, že se v minulosti věnoval sportu. Ten hrnek mě přivedl na myšlenku, že by se dala najít stará školní ročenka se slovy *zadák* vedle jeho jména.

Claire mi jednou ukázala svoji ročenku ze střední. Měla v ní citát od Andrewa Mavella: „Kdybychom tak měli dost světa a času...“

Proboha, tohle se opravdu děje?

Ona skutečně zemřela. Zničehonic.

Cítil jsem se otupělý. Ne, tak to nebylo. Cítil jsem všechno. A pekelně to bolelo.

Jméno a číslo na detektiva Lamonta jsem dostal od Claireiny sestry Ellen. Požádal ji, aby mi zavolala a sdělila mi tu zprávu.

Nebyl jsem příbuzný, manžel ani snoubenec, dokonce ani člověk, který jako poslední viděl Claire živou, ale když jsem

se Lamontovi do telefonu představil, byl jsem si celkem jistý, že bude souhlasit se schůzkou.

„Vy jste byl asistent státního zástupce?“ zeptal se.

„Jo, to jsem já,“ odpověděl jsem.

Dělával jsem ho na Manhattanu. Tehdy jsem hrál pro domácí tým, než jsem změnil dres.

Než mě vykopli.

Věděl jsem, že ten příběh zná, jako většina poldů ve městě. Přinejmenším veteráni. Byl to jeden z příběhů, na jaké se nezapomíná.

Lamont se vrátil a s plným hrnkem kávy se posadil za stůl. Usrkl. Položil před sebe Claiřin spis a pára mu na okamžik zamžila spodní polovinu laciných brýlí z drogerie.

Pak pomalu potřásl hlavou a chvílku na mě bez mrknutí hleděl.

„Zatracená náhoda,“ řekl nakonec.

Přikývl jsem. Otevřel spis a našel stránku se svými poznámkami v očekávání mých otázek. Měl jsem jich spoustu.

Proboha. Ta bolest bude ještě horší.

Kapitola 4

„Kde přesně se to stalo?“ zeptal jsem se.

„Na rohu West End Avenue a Sedmdesáté třetí. Ten taxík zastavil na červenou,“ řekl Lamont. „Útočník rozbil okénko na straně řidiče a tloukl ho pistolí, dokud neomdlel, a sebral mu peněženku. Pak slečnu Parkerovou okradl před namířenou zbraní.“

„Claire,“ hlesl jsem.

„Pardon?“

„Říkejte jí prosím Claire.“

Věděl jsem, že bylo divné říct něco takového, ale ještě divnější bylo slyšet, když mluvil o Claire jako o slečně Parkerové. Ne že bych mu to měl za zlé. Oběť je pro detektiva vždycky pan, paní nebo slečna. Čekalo se, že o ní tak bude mluvit. Jenom jsem na to nebyl připravený.

„Omlouvám se,“ spustil jsem. „Já jenom, že –“

„Nic se neděje,“ odvětil a zvedl dlaň. Pochopil to.

„Tak co se stalo pak? Co se zvtlo?“

„Tím si nejsme úplně jistí, ale podle všeho plně spolupracovala, neodporovala mu.“

To dávalo smysl. Claire byla sice typická drsňačka z New Yorku, ale nebyla hloupá. Neměla u sebe nic, co by musela bránit s nasazením života. *Kdo by to taky dělal?*

Rozhodně věděla, jak to chodí. Hlavně se nedostat do statistik. Když někdo přepadne taxík, v němž zrovna sedíte, dělejte přesně to, co se po vás chce.

„Říkal jste, že byl řidič omráčený, je to tak? Nic neslyšel?“

„Výstřel,“ řekl Lamont. „Vlastně nabyl vědomí, až když na místo činu dorazili první dva policisti.“

„Kdo je zavolal?“

„Postarší pár, který šel kolem.“

„Všimli si něčeho?“

„Střelce utíkajícího zpátky ke svému autu, které stálo za taxíkem. Bylo asi třicet nebo čtyřicet metrů daleko. Pořádně ho neviděli.“

„Nějací další svědci?“

„Bohužel ne. Ale přece jenom obytná čtvrť... po půlnoci,“ řekl. „Samozřejmě tu oblast zítra projdeme. A promluvíme si s řidičem. Ještě než jsme tam dorazili, odvezli ho do Nemocnice svatého Lukáše.“

Opřel jsem se do opěradla židle a kovová vzpěra někde pode mnou zavržala stářím. Měl jsem na Lamonta spoustu otázek. Každá mi měla pomoci dostat se do toho taxíku s Claire, pochopit, co se skutečně stalo.

Zjistit, jestli to opravdu byla *zatracená náhoda*... nebo ne.

Nikoho jsem svým mlčením neoklamal. Ani Lamonta, sebe už vůbec ne. Jenom jsem zabíjel čas a beznadějně se snažil vyhnout položení otázky, které jsem se skutečně děsil.

Dál jsem se jí už vyhýbat nemohl.

Kapitola 5

„Tak aby bylo jasno, nikdy jste tam nebyl,“ řekl Lamont a zastavil se u zavřených dveří v zadní části budovy svého okrsku.

Užasle jsem na něho pohlédl, jako bych trpěl výpadky krátkodobé paměti. „*Kde?*“ zeptal jsem se.

Ušklíbl se. Pak dveře otevřel.

Místnost bez oken, kam jsem ho následoval, byla jen o něco větší než ta, jíž by se mohlo říkat klaustrofobická. Když za námi Lamont zavřel dveře, představil mi detektiva Mikea McGearyho, svého parťáka. Ten stál u kormidla něčeho, co vypadalo jako jeden z těch starých hracích automatů, u kterých jste seděli v kapitánském křesle a stříleli mimozemské lodě na obrazovce. Dokonce držel něco, co vypadalo jako joystick.

McGeary, plešoun s hranatou bradou, vrhl na Lamonta pohled, který jasně říkal: *Co ten tady sakra dělá?*

„Pan Mann byl blízký známý oběti,“ řekl Lamont. Trochu zdůraznil moje příjmení, jako by chtěl povzbudit parťákovu paměť.

McGeary si mě prohlížel ve slabém světle, dokud si nespojil můj obličej se jménem. Možná se mu vybavila obálka několik let starého *New York Postu*. *Upřímný Mann*, hlásil titulek.

„Jo, v pohodě,“ řekl McGeary nakonec.

Sice to znělo pochybovačně, ale stačilo to, aby se problém mé přítomnosti dal považovat za vyřešený. Mohl jsem užstat. Mohl jsem se podívat na to video.

Sledovat záběr po záběru vraždu ženy, kterou jsem miloval.

Lamont mi nemusel říkat, že v taxíku byly bezpečnostní kamery. Hned jsem to uhodl podle toho, jak popsal střelbu do telefonu a uvedl některé podrobnosti. Byly to drobnosti, jaké očitý svědek nikdy nepopíše. I kdyby tam nějaký byl.

Lamont si sundal brýle a naveně si promnul hřbet nosu. Na noční směny si nikdo doopravdy nezvykne. „Už se našla nějaká shoda?“ zeptal se parťáka.

McGeary zavrtěl hlavou.

Pohlédl jsem na velký monitor, na kterém se jako spořič obrazovky vznášelo logo newyorské policie. Poznal jsem, že Lamont čeká, až se ho zeptám na tu konzoli z kosmického věku, což byl ten důvod, proč jsem tam jako neměl být. Přístroj uměl zjevně víc než jenom přehrát video.

Ale nezeptal jsem se. Už jsem to věděl.

Jsem si jistý, že ta věc měla supermoderně znějící oficiální jméno, ale když jsem ještě pracoval u státního zástupce, slyšel jsem o ní pod přezdívkou Machr. Umělo to zkombinovat všechny známé rozpoznávací programy do jednoho všezahrnujícího „dekodéru“, který byl napojený na jakoukoliv kriminální databázi v naší a ve třidvaceti dalších zemích, v podstatě všech našich oficiálních spojenců ve „válce proti teroru“.

Stručně řečeno, když Machr dostal fotografii osoby podezřelé z terorismu, pořízenou z jakéhokoliv úhlu, dokázal porovnat veškeré charakteristické znaky, odhalená mateřská znaménka nebo tetování, přesnou vzdálenost mezi očima podezřelého, rozměry uší, nosu a úst, dokonce i šperky. Pochopitelně i oblečení. Zdá se, že i přes pečlivé plánování teroristům zřídka dojde, že vzít si na sebe stejnou polyesterovou košili v Londýně, Káhiře a Islámábádu nemusí být dobrý nápad.

Strážcům zákona ve velkých městech, které Machry vybavilo Ministerstvo vnitřní bezpečnosti, samozřejmě brzy došlo, že tyto mašiny neumějí identifikovat jenom teroristy. Lovnou zvěř se staly všechny osoby se záznamem v rejstříku.

McGeary přístroj nakrmil videem poskytnutým Newyorskou komisí pro provoz taxíků a limuzín, aby zjistil, jestli nenajde shodu s podobou střelce. A mě přizvali, abych se na to také podíval.

„Mikeu, pusť to od začátku,“ požádal Lamont.

McGeary stiskl tlačítko, pak další a na obrazovce se objevil první záběr. Taxík zastavil, aby nabral Claire. Obraz byl zrnitý, černobílý, jako ve staré televizi s kulatou obrazovkou. Ale i to málo, co jsem viděl, na mě bylo příliš.

Lamont mi to popsal přesně. Střelec rozbil okénko na straně řidiče a ubil ho rukojetí pistole do bezvědomí. Na sobě měl tmavý rolák a lyžařskou masku s otvory pro oči, nos a ústa. Rukavice měl těsně obemknuté, jako ty značky Isotoner, o nichž O. J. Simpson tvrdil, že mu nepadnou.

Zatím jsem Claire zřetelně viděl. Její obličej jsem nezahlédl až do okamžiku těsně poté, co střelec popadl řidičovu kasírtašku. Pohnul pistolí a namířil ji na Claire na zadním sedadle. Trhla sebou. Nebyla tam žádná plexisklová přepážka. Jenom vzduch.

Zřejmě jí něco řekl, ale byl ke kameře zády. Claire mu nabídla svoji kabelku. Vzal si ji a ona něco odvětila. Nikdy jsem nebyl dobrý ve čtení ze rtů.

Měl odejít. Utéct. Místo toho se vysoukal z okénka a otevřel zadní dveře. Na pouhé tři vteřiny zmizel ze záběru. Potom jsem viděl jenom jeho nataženou paži. A strach v jejich očích.

Vypálil dvakrát z bezprostřední blízkosti. *Zpanikařil?* Ne tolik, aby hned uprchl. Rychle prošacoval Claire kapsy, strhl jí náušnice a odepnul hodinky Rolex Milgauss, které jsem jí dal ke třicátým narozeninám. Všechno hodil do její kabelky a zmizel.

„Počkejte chvílku,“ řekl jsem náhle. „Vraťte to trochu.“

Kapitola 6

Lamont a McGeary se na mě ohlédli a jejich oči se ptaly, jestli jsem se nezbláznil. *Vy chcete sledovat její vraždu podruhé?*

Ne, to jsem nechtěl. Ani náhodou.

Už při prvním zhlédnutí se mi udělalo tak špatně, až jsem si myslel, že jim pozvracím podlahu. Nejraději bych to video smazal, zničil navždy těsně poté, co poslouží k chycení toho parchanta, který to udělal.

Pak jsem si přál dlouhou, temnou uličku uprostřed noci, kde bych s ním mohl chvíli pobýt sám. Jo. *To jsem chtěl.*

Měl jsem dojem, že jsem něco zahlédl.

Až do toho okamžiku jsem nevěděl, co v tom videu vlastně hledám, pokud vůbec něco. Kdyby Claire stála vedle mě, se svou láskou ke klasickým případům Nejvyššího soudu by to popsala jako definici pornografie podle soudce Pottera Stewarta v případě *Jacobellis v. Ohio*.

Až to uvidím, poznám to.

Vždycky obdivovala jednoduchost toho prohlášení. Ne všechno, co je pravda, se musí dokázat, říkávala.

„Kam?“ zeptal se McGeary s rukou na knoflíku, jímž se v případě potřeby dalo přetáčet záběr po záběru.

„Těsně za to místo, kde zbjíje řidiče,“ řekl jsem.

Přikývl. „Zastavte mě.“

Sledoval jsem zrychlené záběry, všechno se odehrávalo pozpátku. Kdyby to tak šlo i ve skutečnosti. Čekal jsem na okamžik, kdy se zbraň obrátila na Claire. Vlastně na moment několik sekund před ním.

„Stop,“ řekl jsem. „Tady.“

McGeary opět spustil přehrávání a já se naklonil dopředu, oči přilepené na monitor. Cítil jsem Lamontův pohled na své tváři, jako by tím, že se díval na mě, mohl lépe vidět to, co jsem hledal.

„Co tam vidíte?“ zeptal se nakonec.

Ustoupil jsem a zklamaně potřásl hlavou. „Nic,“ řekl jsem. „Nic tam nebylo.“

Přesně to by Claire chtěla, abych řekl. Malou nevinnou lež pro větší dobro, jak by to nazvala.

Vždycky jí to rychle myslelo, až do samého konce.

Kapitola 7

Rozhodně jsem se necítil na to jet domů taxíkem.

Vlastně jsem se vůbec necítil na to jet domů. V duchu jsem už svěřil realitce prodej svého bytu, sbalil si všechny věci a přestěhoval se do jiné čtvrti, možná dokonce pryč z Manhattanu. Claire mi symbolizovala město. Zářivá. Vzrušující.

Živá.

A teď byla pryč.

Minul jsem bar a pohlédl přes výlohu na pár štamgastů, kteří ve tři ráno ještě popíjeli. Jedna prázdná stolička na mě volala jménem. Přímou hulákala.

Ne, okřikl jsem sám sebe. Až vystřízlivíš, bude pořád mrtvá.

Šel jsem dál směrem ke svému bytu, ale s každým krokem mi začínalo být jasné, kam chci jít doopravdy. Tam, kam měla namířeno Claire.

S kým se měla setkat?

Náhle jsem si připadal jako Oliver Stone, nějak jsem se snažil spojit její vraždu s reportáží, na které pracovala. Ale to bylo šílené. Viděl jsem její vraždu černobíle. Byla to loupež. Ocitla se ve špatný čas na špatném místě, což bylo stejné klišé jako její smrt. Ona by to přiznala jako první.

„Představ si to,“ jako bych ji slyšel říkat, „oběť násilného trestného činu v New Yorku. *Jak originální.*“

Přesto jsem se nedokázal zbavit pocitu, že se musím dozvědět, kam měla namířeno, když ode mě odešla. Psychiatr za dvě stě dolarů na hodinu by to nejspíš nazval přetave-

ným žalem, zatímco jiný za čtyři sta by zřejmě kontroval přetaveným vztekem. Já to nazýval nepřekonatelnou zvědavostí.

Představil jsem si sebe na jejím místě. V duchu jsem sledoval její kroky, jak opouští vstupní halu mého domu a míří ven na chodník. Jakmile jsem si představil, jak zvedla ruku, aby si stopla taxík, došlo mi to. *Řidič*. Znal aspoň adresu, kterou mu Claire musela povědět, když ji naložil.

Skoro jako na zavolanou zpomalil u obrubníku taxík a řidič chtěl vědět, jestli nepotřebuju svézt. To se pozdě v noci, kdy nabídka převážila poptávku, stávalo běžně.

Zavrtěl jsem hlavou a začal přemýšlet, na co dalšího si Claiřin řidič mohl vzpomenout, když ho Lamont vyslychal. Těžko říct po takovém bití. Možná střelec řekl něco, co by bylo klíčem k jeho totožnosti, nebo aspoň zmenšilo okruh podezřelých. Nemluvil třeba s nějakým přízvukem?

Třeba řidič postřehl něco, co bezpečnostní kamera nezachytila. Barvu, zvláště tvarované mateřské znamínko? Uštipnutý zub?

Seznam možností bohužel nebyl nekonečný. O to se postarala lyžařská maska, rolák a rukavice. Ten parchant zřejmě věděl, že skoro každý taxík ve městě má vlastní nahrávací zařízení. A pak že bezpečností kamery odrazují pachatele.

Jak říká jedno staré rčení, ukaž mi deset stop vysokou zed a já ti ukážu jedenáct stop dlouhý žebřík.

Těch dvacet bloků, které mě dělily od mého bytu, jsem urazil jako v mrákotách. Řídil mě autopilot, kladl mi jednu nohu před druhou. Vytrhlo mě z nich až zacinkání klíčů, když jsem je hodil na kuchyňskou linku. Došlo mi, že jsem doma.

Celý oblečený včetně bot jsem padl do postele. Ani jsem se neobtěžoval zhasnout. Oči jsem zavřel jen na několik vteřin, hned nato jsem je otevřel dokořán. *Sakra*. Stačilo jediné nadýchnutí, jediný proud vzduchu okolo mě, a já tam ležel a cítil se osamělý jako nikdy v životě.

Z povlečení byla stále cítit její vůně.

Posadil jsem se a pohlédl na polštář na druhé straně postele. Stále jsem na něm rozeznal otisk Claiřiny hlavy. To je to slovo? Otisky. Ty její byly všude, a většina na mně.

Už jsem se chystal uchýlit do ložnice pro hosty, která nejspíš zaváněla jen zatuchlinou a prachem, nebo čím může být cítit pokoj, který se používá pouze zřídka. Bylo mi to jedno. Hlavně jsem tam nechtěl vnímat ji.

Náhle jsem strnul. Něco upoutalo můj pohled. Byl to žlutý blok na konci postele, ten, který Claire použila během svého telefonátu. Horní list, na který psala, odtrhla.

Ale ten pod ním...

Kapitola 8

Přímo jsem se po něm vrhl, pevně ho stiskl a zíral na vytlačený text, který na papíře zanechala.

Další otisk.

Rozluštil jsem občas nějaké písmeno. *S*, po kterém následovalo něco nečitelného, pak jsem rozeznal *B*, nebo to bylo číslo *6*?

Zapnul jsem nejbližší lampu, abych měl víc světla, a nakláněl blok ze všech úhlů a snažil se rozšifrovat mělké rýhy na papíře. Mohlo to být jméno, ale vsadil bych všechny peníze, že šlo o adresu místa, kam se Claire vypravila. Muselo to tak být. Ale stále jsem to nedokázal rozlousknout.

Několik vteřin jsem přemýšlel, trápil mozek. Pak jsem se rozběhl do pracovny, tam jsem sebral tužku a list papíru z tiskárny. *Tohle by mohlo pomoci*, pomyslel jsem si.

Položil jsem papír na blok a začal po něm zlehka přejíždět tužkou, jako to dělají lidé na náhrobních kamenech a jiných památnících. Ale papír byl moc silný. Potřeboval jsem tenčí. Věděl jsem přesně, kde ho najdu.

Popadl jsem pozvánku na charitativní večer v Newyorské veřejné knihovně. Jak ironické, když uvážím, že mě tam měla Claire doprovodit.

Pozvánka samotná byla ze čtvrtky, ale v duchu jsem viděl, co je zasunuté uvnitř, aby se ochránilo vystouplé písmo: kousek velínového papíru tenkého jako pauzák. Dokonalé.

Prohrabal jsem hromádku došlé pošty, našel pozvánku a jemný papír. Položil jsem ho na blok a jemně po něm začal

přejíždět hrotem tužky položeným na bok. Jako zázrakem se před mýma očima začala objevovat písmena. A také čísla.

Ano, byla to adresa. V centru ve West Side. Pod ní Claire připsala *1701*. Bylo to číslo bytu?

Zapnul jsem notebook, a než naběhl, popadl jsem klíče a posadil si na hlavu baseballovou čepici. Rychle jsem vyhledal tu adresu.

První odkaz byl jediný, který jsem potřeboval vidět. Nejednalo se o obytný dům. Claire měla namířeno do hotelu Lucinda, pokoj 1701.

A já teď také.

Kapitola 9

Přerušení.

Na to čekal Owen Lewis v hotelu Lucinda v pokoji 1701. Malá kamera, ne větší než víčko rtěnky, byla přilepená páskou nad cedulkou označující východ na schodiště a přenášela do jeho počítače stále stejný obraz dlouhé, prázdné chodby za jeho dveřmi. Byla to monotónnost v černobílé. Nekonečná smyčka nehybnosti a ticha. Nepřerušeno.

Pro kohokoliv jiného by to byl nejnudnější film století. Pro Owena nejstrašidelnější. Zvláště možný konec.

Řekla, že tu bude za dvacet minut. To bylo už před několika hodinami. Dostali ji? Jsem další na řadě?

Přemýšlel o tom, že z pokoje odejde, ale už bylo moc pozdě. V tu hodinu by nechytil žádný autobus, vlak ani letadlo a věděl, že na vypůjčení auta by mu muselo být pětadvacet. Na jeho řidičák by mu neprodali ani pivo, natož půjčili buicka.

Jeho jedinou reálnou možností byl taxík, ale to mu z nějakého důvodu nepřipadalo jako dobrý nápad. Čistě instinkt.

Ne, počká do rána, bude se držet plánu.

Byl to dobrý plán, skvěle promyšlený, s nejvyšší pozorností věnovanou všem detailům. Samozřejmě, když se pyšníte IQ, které se blíží teplotě tání cínu, je očekávání vaší silnou stránkou. Vidíte budoucnost dřív než ostatní. Vlastně v ní žijete.

„Geniální chlapec!“ hlásaly na titulní straně místní noviny v jeho domovském Amherstu v New Hampshiru, když byly Owenovi teprve čtyři roky. Tou dobou už znal nazpaměť pe-

riodickou tabulku prvků, uměl číst a psát ve třech jazycích a zvládal kompletní algebru. Foto provázející článek ho zachycovalo, jak si potřásá rukou se Stevem Jobsem na konferenci „Průkopníci zítřka“ v ústředí Applu v Cupertino.

Celý následující rok nosil Owen jenom černý rolák.

První stupeň základní školy dokončil v šesti letech, druhý v osmi a střední v jedenácti. Ve čtrnácti se stal nejmladším absolventem Kalifornské univerzity v Berkeley a získal ocenění summa cum laude a salutatorian. Nedostat B+ ze srovnávací ruské literatury, přednesl by závěrečnou řeč za celý ročník. I géniové mají své slabé okamžiky.

Potom následovaly tituly M.D. a Ph.D. na lékařské fakultě na Harvardu a MIT v sedmnácti, načež Owen strávil dva roky v Eidgenössische Technische Hochschule Zürich, tedy Švýcarském federálním technologickém institutu v Curychu, kde studoval to, co se stalo jeho skutečnou vášní: umělé neurální sítě.

Tam ho oslovili dva muži, když jednoho večera odcházel z knihovny. Byli to Američani.

„Jak byste chtěl pomoci zachránit svět?“ zeptal se jeden.

Owen se zasmál, nejprve ho nebral vážně. „To bych musel nosit pláštík,“ řekl.

Sklon k sarkasmu úměrnému jeho inteligenci, stálo v rozsáhlém Owenově psychologickém profilu, který ti dva muži už četli.

„Obávám se, že to nezahrnuje žádný pláštík ani elasticickou kombinézu,“ řekl ten druhý. „Ale stanete se součástí něčeho, co snese srovnání s Projektem Manhattan.“

Owenovi se líbilo, jak to zní. Přesněji řečeno z toho byl nadšením bez sebe. Byla to jeho šance tvořit dějiny. Kdo by nechtěl něco takového?

Ale to bylo tehdy.

Teď, o necelý rok později, se skrýval ve stísněném hotelovém pokoji – a zrovna na Manhattanu – a bláhově doufal, že se dožije dalšího východu slunce.

Ukázalo se, že Owen Lewis má problém, který by ho ve snu nenapadl. Ani za milion let. Přinejmenším určitě ne před jeho jednadvacátými narozeninami.

To byl důvod, proč chtěli geniálního chlapce zabít.

Věděl toho příliš.

Kapitola 10

Owen Lewis, aniž na okamžik odtrhl zrak od ošoupaného notebooku a přímého přenosu z chodby, si ukousl další trojúhelníček z dvanáctidolarové čokolády Toblerone z mini-baru a potřetí vytočil číslo Claire Parkerové. A potřetí hovor spadl do hlasové schránky.

Něco se zvirtlo, jen nevěděl co. Existovalo několik uspokojivých vysvětlení, proč se neobjevila v jeho pokoji, od celkem neškodných až po naprosto nejhorší scénář. Mohl spekulovat donekonečna, ale to bylo tak všechno. Zásadní však bylo, jestli byla jediná, kdo věděl, kde se zrovna nachází.

Nebyla.

Owenovi to dvě minuty nato potvrdila postava muže, který vystoupil z výtahu na druhém konci chodby. Owenův mozek začal vibrovat přetížením, čehož u něho nebylo tak snadné dosáhnout.

Muž... sám... slušná fyzička... běžecké boty... baseballová čepice s ohnutým štítkem... bez klíče v ruce... bez kufru nebo tašky...

Neznámý se zastavil u výtahů, aby se podíval na ukazatele rozmístění pokojů. Kdyby se právě zapsal, pomyslel si Owen, skoro jistě by měl zavazadlo. Pokud by v hotelu už bydlel, nemusel by se dívat na směrovky.

Navíc mu štítek čepice zakrýval obličej před všemi bezpečnostními kamerami v hotelu.

Co bylo nejzásadnější?

Na ničem z toho nezáleželo.

Ten chlap mohl být třeba slepý trpaslík v klaunském obleku a na věci by to nic neměnilo. Byly čtyři ráno a on mířil přímo k pokoji 1701. Byl vzdálený třicet metrů a blížil se.

Owen vyskočil, jako by židle měla péra, zaklapl notebook a spolu s přijímačem signálu z kamery umístěné v chodbě ho nacpal do už sbaleného batohu.

Doběhl do koupelny. Vana byla po okraj plná vody, ani centimetr porcelánu nezůstal suchý. Prudkým trhnutím pustil naplno sprchu.

Hotelový fén byl zastrčený v zásuvce a nadproudová ochrana vymontovaná. Něco takového by si zcela jistě nevysloužilo kapitolu v příručce *Elektroinstalace pro začátečníky*.

Owen vycouval rychle z koupelny a než zavřel dveře, naposledy pohledem zkontroloval, jestli je všechno na svém místě.

Sprchový závěs zatažený, zastrčený do vany.

Šňůra fénu utažená na uzel kolem tyče na ručníky, aby za všech okolností zůstal zapojený do zásuvky.

Podložka před vanu strategicky umístěná na dlaždicích podlahy, aby neuklouzl, až za tím chlapem vtrhne dovnitř.

Z vedlejšího pokoje.

Tak to byl jeho plán, založený na dvou věcech, které byly stejně jisté jako to, že do rozbřesku zbývá jen několik hodin.

Tou první byl prostý fakt, že se člověk v životě může ocitnout v situaci, kdy buď zabije, nebo bude zabit.

Druhou byla poučka, že profesionální zabijáci nebývají většinou pitomci. Nedá se od nich očekávat, že se nechají nachytat na trik „jsem ve sprše“ jenom proto, že uvidí pootevřené dveře a uslyší téct vodu. Nejprve ze všech stran prohledají celý pokoj.

Schovat se za křeslo v koutě nebo se nasoukat pod postel? Nejspíš ta největší pitomost, která by vás mohla napadnout.

Pokud je opravdu chcete zaskočít, musíte uvažovat netradičně.

Prostě se ujistěte, že tam, kde se ubytujete, jsou spojovací dveře.

„Chtěl bych dva pokoje,“ řekl recepční, když se zapisoval. „A musejí být propojené.“

Owen proklouzl dvojitými dveřmi oddělujícími pokoje 1701 a 1703. Ty první za sebou zavřel. Srdce mu bušilo v hrudi jako perlík, ale nemohl si nevšimnout, že to není jen strachem. I když to mohlo znít šíleně, cítil také nával vzrušení, jakousi zimnici z očekávání, která pramení z vybuzené intelektuální zvědavosti. Nebo domýšlivosti zázračného dítěte, chcete-li.

Jinými slovy, zoufale chtěl vědět, jestli bude jeho plán fungovat. A existoval jen jeden způsob, jak to může zjistit.

Owen přitiskl ucho ke dveřím. Jediné, co teď mohl dělat, bylo čekat a přemýšlet.

„Vstoupíš do mého salónku?“ řekl Pavouk Mouše.

Kapitola 11

Vlastnil jsem jen jeden mobil, na rozdíl od Clairiných tří, a ten jsem měl přitisknutý k uchu, když jsem ve čtyři v noci vstupoval do haly hotelu Lucinda, a předstíral, že jsem zabraný do rozhovoru.

Hala – která vypadala, jako by ji nezmodernizovali od Kochova starostování – byla tak prázdná, jak se vzhledem k noční hodině dalo čekat, až na ženu v zeleném saku za recepčním pultem. Měřila si mě podezřívavým pohledem a zjevně se rozmýšlela, zda se mě má zeptat, jestli jsem hostem hotelu.

V tom okamžiku jsem jí pomohl pádným argumentem, který jsem sdělil imaginárnímu příteli na druhém konci imaginární linky.

„Jo, teď jdu nahoru do svého pokoje,“ oznámil jsem.

Když jsem procházel kolem recepcce přímo k výtahům, žena neřekla ani slovo. Byl jsem uvnitř.

Pak jsem se ocitl nahoře... v sedmnáctém patře. Stáhl jsem si baseballovou čepici do očí, vystoupil z výtahu a na okamžik se zastavil před cedulí, abych zjistil, které pokoje jsou nalevo nebo napravo.

Pokoj 1701 byl vpravo.

Kráčel jsem dlouhou, úzkou chodbou, běžový koberec splýval s běžovými stěnami a spolu vytvářely jednodlitý tunel, v němž jediné světlo proudilo z červeně zářící cedule ohlašující schodiště na samém konci.

1723... 1721... 1719...

Přeříkával jsem si v duchu čísla pokojů jako při odpočítávání. Ale čeho, napadlo mě?

A co řeknu, až zaklepu na dveře? Ten na druhé straně očekával Claire, ale to už před mnoha hodinami. Teď bylo nad ránem a já byl naprosto cizí člověk, který měl hodně co vysvětlovat. Počínaje tím, že je Claire mrtvá.

1709... 1707... 1705...

Tak jsem se soustředil na čísla pokojů, že jsem si toho nejdřív ani nevšiml. Ruku jsem měl ve vzduchu, klouby vystrčené a připravené zaklepat, když jsem uviděl, že dveře jsou otevřené. Ne tak, aby bylo vidět do pokoje, jen pootevřené na škvíru, jako by je někdo zapomněl zaklapnout.

Pokud bych chtěl vstoupit, stačilo do nich strčit.

Místo toho jsem ucouvl. Procházely mnou špatné vibrace, od hlavy k patě. Něco nebylo v pořádku.

Stál jsem tam na béžovém koberci jako solný sloup a můj mozek rychle vyhodnocoval možnosti. Odchod mezi špatné vibrace nepatřil. Skutečnost, že dveře byly otevřené – i když jen trochu – jen povzbudila mou zvědavost. Ať už to bylo dobře nebo špatně.

Zaklepal jsem. Nejprve tiše, kdyby čistě náhodou byl ve čtyři v noci někdo vzhůru.

Velmi nepravděpodobné. Po deseti vteřinách ticha jsem to zkusil znovu. Tentokrát hlasitěji. Pak ještě hlasitěji.

A kruci. Moc hlasitě.

To cvaknutí se ozvalo někde za mnou, jak na dveřích jiného pokoje zaklapl zámek. Někoho jsem probudil, jen to nebyl ten správný člověk.

Náhle jsem nevěděl, co si mám počít. Myslel jsem jenom na to, že si nemůžu dovolit, aby mě tam někdo viděl. Říkejte tomu instinkt nebo čirá panika, ale přestal jsem klepat na dveře pokoje 1701.

Teď jsem *byl* v pokoji 1701.

A nebyl jsem sám.

Kapitola 12

Vůbec nic jsem neviděl, uvnitř panovala černočerná tma, ale nepochybně jsem slyšel zvuk tekoucí vody. Byla to sprcha.

Mezitím se za mnou ozval další zvuk. Venku na chodbě se otevřely a zavřely dveře. Ten, koho jsem probudil, se vrátil do postele, aniž mě viděl. Jedné kulce jsem se vyhnul.

Co teď?

Už jsem se skoro slyšel, jak se hájím na policii, vysvětluju jim, že nešlo o vloupání, protože dveře byly otevřené. Obvinění z neoprávněného vniknutí by se však zpochybňovalo obtížněji.

Ne, tohle nebylo snadné rozhodnutí. Vykloznu na chodbu a počkám, až ten, kdo je ve sprše, vyjde ven. Zaklepám znovu a tentokrát mě Clairin zdroj uslyší. Bude to vypadat, jako bych do pokoje vůbec nevstoupil.

Obrátil jsem se, abych sáhl po klice, ale ucítil jsem pod nohou vlhké mlasknutí. Koberec byl mokrý. Přesněji řečeno promočený.

Pak se všechno slilo v jednu šmouhu.

Začal jsem šátrat rukou po zdi, dokud jsem nenašel nejbližší vypínač. V chodbičce se rozsvítilo a já vtrhl do koupelny. Pod nohama mi šplouchala voda.

Opět jsem nahmatal vypínač. Nefungoval. V šeru jsem skoro nic neviděl.

Sáhl jsem po mobilu, našel aplikaci baterka a počkal, až si oči zvyknou na světlo. Když se to stalo, doslova jsem uskočil dozadu a skoro upadl.

Polovina mužského těla ležela ve vaně, zatímco nohy visely přes okraj. Nad vanou se kývala šňůra od fénu ponořeného ve vodě. Nemusel jsem být génius, abych si to dal dohromady. Tohle nebyla nehoda. Claiřina informátora někdo zabil.

Udělal jsem krok kupředu a světlo mobilu namířil na strnulý obličej. Připomínalo mi to groteskní snímek z popravy na elektrickém křesle. Všechny svaly v křeči, ústa otevřená jako uprostřed výkřiku. Scéna jako z hororu.

Věděl jsem, co mám udělat. Přesně to, co se všechny ty pitomé postavy ve filmech rozhodnou neudělat správně, než se události vymknou kontrole. *Jít na policii*. V souhrnu všech věcí nezáleželo na tom, jak nebo proč jsem se ocitl v tom pokoji.

Jak mi jednou řekl jeden forenzní psycholog při výslechu a doprovodil to pomalým přikývnutím vousaté brady: „Mrtvé tělo všechno mění.“

Problém byl v tom, že jedině, na co jsem v tom okamžiku dokázal myslet, byla Claire. Ať už pracovala na jakékoli reportáži, patřila k těm, o kterých nikdo nechce mluvit. *Opravdu* nikdo.

A najednou se ten náhodný násilný čin, který ukončil její život – loupež v taxíku – nezdál být ani trochu náhodný.

Kapitola 13

Hned nato jsem se rozhodl telefonát policii o minutku odložit.

Ano, bylo to místo činu. Ano, uvědomoval jsem si, že bych se neměl dotknout oběti. Ale šel jsem do toho hotelu, abych zjistil, koho chtěla Claire navštívit, a stále jsem to nevěděl. Odpověď byla jen několik kroků daleko.

Namířil jsem mobil k umývadlu, zahlédl a popadl ruč-
ník, abych nezanechal otisky prstů na kohoutku při zavírání
vody. Klekl jsem si na kraj vany a začal hledat penězku
nebo cokoliv jiného, co by mi toho chlapa pomohlo identi-
fikovat. Jednou rukou jsem si stále svítil, druhou jsem pro-
hledával kapsy. Bylo by to mnohem snazší, kdyby na sobě
neměl džíny.

Ve dvou předních kapsách jsem nenašel nic, snad jen tro-
chu viny. Většinu Claiřiných zdrojů tvořili lidé tak či onak
dělající „dobrou věc“. Oznamování korupce, zveřejňování
nepravostí, něco takového. Někteří tím riskovali životy. A teď
tu byl jeden, který, jak se zdálo, zaplatil nejvyšší cenu.

Dokud jsem neprohledal zadní kapsy.

Nejprve jsem si myslel, že jsem nahmatal penězku.
Omyl, ale jistý druh totožnosti jsem přece našel. I když to
bylo promočené a zmuchlané do koule, hned jsem poznal,
co držím v ruce. Lyžařskou masku. Vypadala jako ta ze zá-
znamu kamery v taxíku.

Tohle nebyl muž, za kterým Claire šla.
Byl to ten, který ji zabil.

Najednou se mi všechny dílky poskládaly před očima. Pod mužovou šedou mikinou jsem objevil stejný černý rohlík, jaký měl na videu. Na dlaždicích ležela černá baseballová čepice.

Nebylo pochyb, že je to on. Mě nenapadlo nic jiného, než ho okamžitě probudit k životu, abych ho mohl znovu zabít.

Nikdy jsem takový pocit nezažil. Pomsta pro mě byla něco abstraktního, melodramatické slovo, které mi vždycky připadalo příliš silné. Teď skoro nestačilo. *Kam jsi mě to zavedla, Claire?*

Postavil jsem se a prohlédl si kabel fěnu, přivázaný k tyči na ručníky. Vana byla plná, voda přetékala. Byl to geniální plán svou jednoduchostí. Claiřin zdroj věděl, že je v nebezpečí, a uměl se bránit. Zatraceně chytré. Teď kdybych jen věděl, kam odešel.

Claire by se do mě už pustila, že přechytračit vraha by nemusel dokázat jen muž, a měla by pravdu. Klidně to mohla být žena.

Prohledal jsem zbytek pokoje, ale žádný další důkaz jsem nenašel. Byl bez poskvrnky. Dvě široké postele ustlané, odpadkový koš prázdný, všechno vypadalo normálně. Samozřejmě až na mrtvého chlapa ve vaně. *Teď* už byl čas zavolat policii.

Než jsem stačil sáhnout po telefonu, měl jsem zbrusu nový problém. Ozval se charakteristický zvuk událostí čím dál rychleji se vymykajících kontrole.

Někdo klepal na dveře.

Kapitola 14

Nejdříve jsem strnul. Nic mě však nenapadlo. Aspoň ne hned. Neměl jsem tušení, co mám dělat.

Naprosto jasné mi bylo, co nemám dělat. Nepřipadalo v úvahu otevřít dveře. Nemohl jsem se ani zeptat „Kdo je?“

Potřeboval jsem to vědět. Pokud to byl někdo z hotelu, nemohl jsem se spolehnout, že odejde, když mu neodpovím.

Ode dveří mě dělilo asi sedm metrů běžového koberce, ty poslední byly nasáklé vodou. Musel jsem to správně načasovat.

Kvapně jsem přešel po špičkách ke dveřím koupelny. Pak jsem chvíli počkal. Sám jsem mlaskavé zvuky svých kroků zakrýt nemohl. Potřeboval jsem pomoc a věděl jsem, že přijde.

Druhé zaklepání na dveře – ještě hlasitější než první – stačilo na to, abych se dostal až ke kukátku. Zadržel jsem dech, rychle se podíval a stáhl se ke straně.

Sakra. Byly dvě možnosti. První – kukátko bylo rozbité. Druhá – bylo v naprostém pořádku.

Tak či tak jsem viděl jenom tmu. Když jsem natáhl ruku a potichu zaklapl pojistku dveří, všechny svoje peníze jsem vsadil na funkční kukátko... a ruku na chodbě, která ho zakrývá.

Uplynulo deset vteřin. Dvacet. Půl minuty. Opíral jsem se zády o zeď, deset centimetrů od pantů, a doufal, že to další, co uslyším, budou kroky vzdalující se chodbou k výtahu.

Kéž by.